

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร

พ.ศ. ๒๕๕๖

โดยเป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสุกรในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกอบกับมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาดและนายอำเภอยางตลาด จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๕๖”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด รักษาการตามข้อบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบล

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สัตว์แพทย์” หมายความว่า สัตว์แพทย์ผู้ซึ่งปฏิบัติงานในส่วนราชการของรัฐ และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่สัตว์แพทย์ในราชการส่วนท้องถิ่น

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษาตลอดจนให้อาหารเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้สุกรเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“อาคาร” หมายความว่า บ้าน เรือน โรง ร้าน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำทางระบายน้ำที่ใสมูลหรือเถ่าหรือสถานที่อื่นที่อยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเหม็นใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือละอองสารเป็นพิษ

(๒) อาคารอันเป็นที่อยู่อาศัยของคนหรือสัตว์หรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) การกระทำใด ๆ ให้เกิดกลิ่น เสียง สิ่งมีพิษ หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น

(๔) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๒

การควบคุมการเลี้ยงสุกร

ข้อ ๖ หลังจากที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้แล้ว ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ ดังต่อไปนี้

(๑) สถานที่ตั้ง ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุ

เคื่อดร็อนร้าคาญตอ้ชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานทีที่กล่าวข้างต้น และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะดังต่อไปนี้

(๑.๑) สำหรับสถานประกอบการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๔๐๐ เมตร

(๑.๒) สำหรับสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๑.๓) สำหรับสถานประกอบการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ เมตร

(๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบ

(๒.๑) โรงเรือนเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

(๒.๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสุกรไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบการอื่นใด

(๒.๓) พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่ายมีความลาดเอียงทีเหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้สะดวก

(๒.๔) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ขังและทีปล่อยสุกรกว้างขวางเพียงพอ คอกสุกรต้องมีการกั้นเป็นสัดส่วน เหมาะสมกับจำนวนสุกร ไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด

(๒.๕) หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นทีเหมาะสมและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องเข้าภายในอาคารได้อย่างทั่วถึง

(๒.๖) ต้องมีห้องเก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ หรืออุปกรณ์ในการทำงานในทีมิดชิด เป็นระเบียบเรียบร้อย และรักษาความสะอาดอยู่เสมอไม่เป็นที่เพาะพันธุ์ของสัตว์นำโรคต่าง ๆ

(๓) การจัดการของเสีย สารพิษและมลพิษของสถานประกอบการเลี้ยงสุกร

(๓.๑) ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียทีได้มาตรฐาน โดยใช้ในการบำบัดน้ำเสียทีเหมาะสมทางระบายน้ำไม่อุดตัน

(๓.๒) น้ำเสียทีผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบการ

(๓.๓) ต้องเก็บ กวาด มูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวันและห้ามทิ้งมูลสุกรหรือมูลฝอยในที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

(๓.๔) ต้องทำความสะอาด กวาดล้างโรงเรือนเลี้ยงสุกร และบริเวณโดยรอบโรงเรือนให้สะอาดทุกวันให้มีลักษณะที่ตื้ออยู่เสมอ รวมทั้งต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๓.๕) ต้องจัดให้มีที่เก็บกักมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็น เป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๓.๖) ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่ดินสาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะหรือในที่อื่นใดนอกจากที่รองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะที่ได้จัดไว้ให้

(๓.๗) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษและเหตุรำคาญ

(๔) การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหะนำโรค

(๔.๑) น้ำเสีย ต้องได้รับการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่หรือในที่เอกชน น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำให้ได้เกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำ

(๔.๒) ต้องมีการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์

(๔.๓) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสม ทำการราดหรือโรยบนซากสัตว์จนทั่ว

(๔.๔) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม

(๕) การจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๕.๑) ถ้ามีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๕.๒) ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญต่อผู้ที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

(๕.๓) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญต่อผู้อยู่อาศัย

ผู้ที่ประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องยื่นคำขออนุญาตเลี้ยงสุกรตามแบบและเงื่อนไขที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดพร้อมด้วยหลักฐานต่อไปนี้ อย่างละ ๑ ชุด

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) หนังสือแสดงความเป็นเจ้าของที่ดิน

(๔) เอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เห็นสมควรเรียกเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา

ข้อ ๗ สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ ตั้งแต่ ๕ กิโลเมตรขึ้นไป

หมวด ๓

การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๘ จัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสุกรนั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๙ จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศดี

ข้อ ๑๐ ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสม สะดวก ในการขนส่ง ลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสุกร รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ

ข้อ ๑๑ สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหาร ควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

ข้อ ๑๒ อาหารที่ใช้เลี้ยงสุกรต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

ข้อ ๑๓ ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษา ความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

ข้อ ๑๔ ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษา ความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

ข้อ ๑๕ ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงานเป็นสัดส่วนเหมาะสม และเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๑๖ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิตช์ และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

ข้อ ๑๗ ต้องจัดให้มีน้ำดื่มที่ได้มาตรฐานน้ำดื่มไว้บริการสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงสุกร และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรกหรือการปนเปื้อน เช่น ใช้ระบบน้ำกด ใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้งใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้ดื่มเพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่ หรือวิธีอื่น

ข้อ ๑๘ ต้องจัดให้มีน้ำใช้ที่สะอาดได้มาตรฐาน และมีปริมาณเพียงพอกับปริมาณน้ำใช้ในแต่ละวัน

ข้อ ๑๙ กรณีที่สถานประกอบกิจการผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาดตรวจสอบระบบท่อน้ำและทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ

ข้อ ๒๐ ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ หรือโรคที่ส่งคมรังเกียจโรคที่เกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ หูน้ำหนวก และบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อ ได้แก่ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด อีสุกอีใส คางทูม ไวรัสตับอักเสบบี เป็นต้น

ข้อ ๒๑ ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี

ข้อ ๒๒ ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย

ข้อ ๒๓ ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มจะต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ล้างทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากฟาร์ม และภายหลังออกจากห้องส้วมและจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่าง ๆ

(๒) ควรสวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สะอาดเหมาะสมในแต่ละกิจกรรมที่ปฏิบัติ

(๓) ในกรณีที่มีบาดแผลต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มีมือต้องสวมใส่ถุงมือหรือปลอกนิ้วขณะปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๔ ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมและเพียงพอ

ข้อ ๒๕ ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดด้วยวิธีการฝัง เผาอย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลและปฏิบัติตามข้อกำหนดขององค์การบริหารส่วนตำบลว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๒๖ ต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามลักษณะและจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และบำบัดหรือการกำจัดสิ่งปฏิกูลถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

ข้อ ๒๗ ภายในห้องน้ำและห้องส้วมควรมีวัสดุอุปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ ๒๘ ต้องดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำและห้องส้วมเป็นประจำทุกวันปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๙ ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสุกรด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้อง

ข้อ ๓๐ การกำจัดซากสุกรให้ใช้วิธีเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์และแมลงนำโรค ดังนี้

(๑) การกำจัดซากสุกรโดยการฝัง ต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรย

(๒) การกำจัดซากสุกรโดยการเผา ต้องมีสถานที่เผา หรือเตาเผา อยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) สถานที่กำจัดซากสุกรต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรือนเลี้ยงสุกร อาคารสำนักงานอาคารที่พักอาศัย

ข้อ ๓๑ ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์ และแมลงนำโรคในฟาร์มไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

ข้อ ๓๒ กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

ข้อ ๓๓ ควรจัดให้มีห้องเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๓๔ ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ในสถานประกอบการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๓๕ ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ในเวลากลางวันต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย ๘ ชั่วโมงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบล (เอ) ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

ข้อ ๓๖ ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนีย บริเวณคอกเลี้ยงสุกร ต้องไม่เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

ข้อ ๓๗ วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการให้ใช้วิธีการตรวจวัดของหน่วยราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีวิธีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนดไว้ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ท้องถิ่นยอมรับ

ข้อ ๓๘ ควรควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบกิจการมิให้มีกลิ่น น้ำเสีย เขม่าควัน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อคนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตราย

หมวด ๔

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๓๙ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจง เป็นหนังสือหรือจัดส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการ

(๓) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือเรียกหนังสือหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

ข้อ ๔๐ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลบางตลาดในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ข้อใดข้อหนึ่ง มีความผิดตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ประกาศ ณ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖

สุขุมวรัญญ์ อัครเศรษฐัง

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางตลาด